

[Ulrich.]

Landstingets Affattelse er den eneste rette; vi er villige til at forhandle, og jeg vil haabe, at man gennem en saadan Forhandling vil kunne komme til et for Kommunerne mere tilfredsstillende Resultat end det, der foreligger i Øjeblikket i Form af den i Fjor vedtagne Lov.

Steen: Vor Lovgivning angaaende Motorafgifter, disses Størrelse, Karakter og Anvendelse er gennemført af praktisk talt en enig Rigsdag, og det, der foregaar her i Dag, er, at Partierne Venstre og det konservative Folkeparti nu kommer og siger til os: Det, vi der har været med til at gennemføre, har vi nu fortrudt, og nu foreslaar vi Rigsdagen at lave det om. Skal vi ikke sige Tingene, som de er.

Det er derfor naturligt at spørge efter Begrundelsen herfor. De to ærede Ordførere for de nu paa dette Omraade samarbejdende Partier havde hver sin Forklaring. Det ærede Medlem Hr. Ulrich manede Krisen frem — den kan jo efterhaanden bruges til mange Ting —, og det ærede Medlem Hr. Hedelund, der jo, hvad jeg i Sandhed forstaar, anslog de blide Toner, sagde: Vi har ikke Raad til at bygge Luksusveje. Nu har jeg hørt den nogle Gange. Maa det ikke være mig tilladt at spørge det ærede Medlem: Hvad er det for Veje, det ærede Medlem sigter til, naar han taler om Luksusveje, og hvad er det for Amts- og Sognekommuner, han beskylder for at administrere saa letsindigt, at de bygger Veje, der ikke er Brug for? — for det maa vel være det, der ligger i Udtrykket. Altsaa, der udbedes foreløbig en Forklaring paa, hvad det er for Veje, det ærede Medlem sigter til, og hvad det er for Sogne- og Amtskommuner, det ærede Medlem gør ansvarlig for disse Vejes Anlæg.

Til det ærede Medlem Hr. Ulrich vil jeg sige, at der er jo ikke nogen Vanskeligheder her i Retning af at skaffe de Penge til Veje, som for Formaalets Gennemførelse er forudsat, men jeg erkender paa den anden Side, at det kun er lykkedes ved, at vi har gennemført de øjeblikkeligt gældende Motorafgifter, som, Tidens og alle Forhold taget i Betragtning, er meget høje, og Spørgsmaalet er naturligvis, om man har Raad til fortsat at opretholde en Motorbeskatning af den Størrelse. Jeg for mit Vedkommende besvarer det i dette Øjeblik med at sige, at jeg mener ikke, vi har Raad at lade være.

For hvis den motorkørende, som jeg interesserer mig for, den Borger i Landet, hvis Eksistens og Erhverv er knyttet til

Besiddelsen og Anvendelsen af et Motorkøretøj, gør Regnestykket rigtigt op i Dag, hvad de forskellige Afgifter koster ham, og hvad der ved Vejnettets Forbedring i de senere Aar for ham er vundet i Besparelse paa Materiel, Benzin og Gummi, vil det vise sig, at det samfundsmæssigt set er en økonomisk forsvarlig Politik, vi har ført paa dette Omraade.

Men der er jo heller slet ikke Tale om at begrænse de Afgifter, tværtimod foreslaar man en Forhøjelse, og man gør det paa den Maade, at man foreslaar — det er jo efterhaanden blevet en Modesag — en Forhøjelse af Benzinafgiften. Men det var vist snart paa Tide, at man overfor idelige Tilløb til at lave Forhøjelser paa den Konto erindrer sig, at det er den af de forskellige Motorafgifter, der uden Sammenligning rammer Erhvervslivet hardest. Alt, hvad der kan med større eller mindre Ret kaldes Luksusbeskatning, knytter sig til det Forhold, at nogen har et Motorkøretøj, som han har ingen eller ringe Brug for, og det betyder altsaa, at han ikke kører ret meget med det, og ikke bruger ret meget Benzin. Men det, om hvem det gælder, at deres Erhverv er knyttet dertil, og som derfor hver Dag skal køre med det, er den Gruppe af Mennesker, som denne Beskatning i første Række rammer.

Man foreslaar, at de Arbejder, der allerede er planlagt, ganske vist skal føres igennem, de Tilsagn, der er givet, skal holdes, men det klarer man paa den Maade, at man siger: det kan Staten saa betale! Det er i Sandhed en vis Udvej, at postere rundt paa den Maade, at man skal tage Pengene et Sted, hvor det efterhaanden maa staa alle klart, at Pengene ikke findes. Jeg maa sige, det ærede Medlem Hr. Hedelund gjorde et dybt Indtryk paa mig, da han skulde klare det og gjorde det ved at falde tilbage paa de svundne Tidens Tilstande og Forhold, og sige: Vi havde dog i sin Tid ikke været saa fremmede for den Tanke, men havde selv foreslaaet, at Staten optog et Laan, som den lod gaa videre til Kommunerne, til Opfyldelse af dette Formaal. Hvis det ærede Medlem ikke kender Forskellen paa den Tids og Øjeblikkets Laanvilkaar paa det internationale Pengemarked, skal jeg villigt afstaa fra enhver fortsat økonomisk Drøftelse med ham.

Jeg maa derfor bedømme de Forslag, der her foreligger, saaledes at de tilsigter og foreslaar en urimelig og umotiveret Ompostering af de med allerede planlagte Arbejders Gennemførelse forbundne Udgifter, en ubegrundet Forhøjelse af de i Forvejen